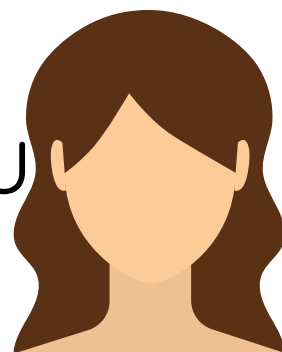

Vážený čtenáři,
vítáme Tě na stránkách Vanaheimu.
Najdeš tu reportáže z expedic, studentské
články, rozhovor s průvodci a možná i
nějaký ten humor.
Srdcečně Tě zveme k příjemnému počtení.

ROZHOVOR S PETREM A KÁŤOU koncept scio

Kdybych nevěřila, že je SCIO dobrý koncept, tak tu nejsem. Umožňuje studentům se rozvíjet. - Káťa

Školství je v krizi, SCIO беру jako velkou laboratoř, ukáže se, jestli bude fungovat. - Petr

Listopadovou mentorskou expedici jsem využila pro vytvoření exkluzivního rozhovoru s Petrem a Káťou. Tito dva sympatičtí průvodci Expediční střední scioškoly se se mnou setkali v malé světničce v podkroví Mariánskohorské boudy, příjemně vytopené starými kamny. Následujících třicet minut jsme strávili hloubáním nad jejich životy i současnou prací.

Anna Kozáková

Na začátek by mě zajímalo, jakou máte zkušenost se školstvím z vlastního dětství a dospívání.

Káťa: Já jsem chodila na vesnickou základní školu, kde navíc učili oba moji rodiče. Táta uvažoval, že by mě poslal do vedlejší vesnice, ale nakonec se k této specifické situaci postavil tak, že na mě byl přísnější, aby to nevypadalo, že mi nadržuje, za což jsem zpětně ráda, protože jsem měla kamarády. Tenkrát jsem to vnímala jako křivdu. Myslím ale, že moje zkušenost ze základky je vcelku dobrá, bylo to bezpečné prostředí a všichni jsme se tam znali.

Poté jsem nastoupila na gymnázium v Táboře. Ne že bych se tam vyloženě necítila dobře, ale nepotkala jsem tam nikoho, kdo by mě inspiroval.

Petr: Já jsem prošel klasickým školním systémem. Základka na sídlišti se stovkami studentů, přírodovědné gymnázium na Albertově. Měl jsem tu smůlu, že se mi neustále střídali učitelé. Mám to stejně jako Káťa, nepotkal jsem žádnou inspirativní osobnost, k tomu došlo až na vysoké. Šel jsem studovat filosofii dvouobor s teologií, na magistra jsem nastoupil v Olomouci na obor filosofie, poté jsem se vrátil do Prahy a nyní dodělávám doktorát na Pedagogické fakultě Karlovy Univerzity, obor filosofie.

A poté jsi začal učit?

Moje první učitelská zkušenost byla na církevním gymnáziu v Olomouci, poté jsem byl chvíli na základní škole a Expediční střední je má třetí zkušenost.

A jak jsi se k pedagogice dostal?

Ono s tou filosofií moc možností není. Měl jsem pedagogické minimum a mám pocit, že když chce člověk ovlivnit svět a realizovat smysl, vzděláním to jde nejlépe.

A co jsi dělala po gymnáziu ty, Káto?

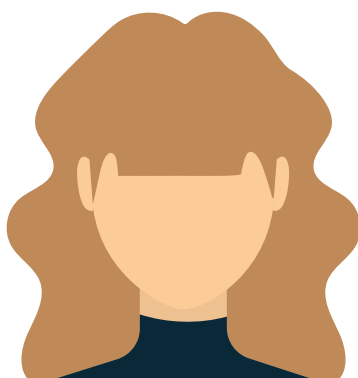
Já jsem šla také do Olomouce. Na filosofické fakultě jsem studovala anglistiku a historii. Nedělala jsem si ani pedagogické minimum, jelikož mi táta zakázal být učitelkou. Doma jsem viděla, jak snadno člověk vyhoří a jak náročná práce to je. Myslela jsem si, že budu tlumočnicka a překladatel, ale k tomu jsem se zatím nedostala. Začala jsem učit na gymnáziu (na tom, kde jsem předtím studovala a kam jsem se už nechtěla nikdy vrátit) a zůstala jsem tam třináct let. Navíc jsem se dostala na rok do Ameriky a to skrze Fulbrightovu výměnu učitelů.

A jak jsi se tedy nakonec dostala k učení?

To bylo trochu náhodou. Byla jsem tehdy na mateřské a už jsem se chtěla začít realizovat. Na mém gymnáziu zrovna hledali učitelku angličtiny. Myslela jsem, že tam budu nanejvýš tři roky, ale ta práce byla úžasná, pestrá a svobodná. Nakonec už jsem ale měla pocit, že chci jít dál a rozvíjet se.

A poté jsi přišla k nám?

Mezitím jsem ještě dělala šest let dramaturgyni a produkční v divadle v Táboře. Tam jsme dělali i programy pro školy a různé přednášky. Chtěla jsem se ještě podělit o to, co umím, a tak jsem se vrátila do školství, jelikož v něm vidím velký smysl. Můžeš lidem otevřít obzory a pomoci jim se formovat. Chtěla jsem zase zkusit nějaké radikálnější prostředí a ScioŠkoly se mi zdají dost radikální.

To tedy. Teď se dostáváme k té ošemetné otázce, zda si myslíte, že ScioŠkoly jsou dobrý koncept, a jestli byste do nich dali své děti.

Káťa: Kdybych nevěřila, že je to dobrý koncept, tak tady nejsem. Ale šla jsem do toho s vědomím, že to, co je na papíře, nemusí stejně fungovat i v reálu. To, co mě přesvědčilo, že to má smysl, bylo setkání s vámi studenty (výběrové řízení pozn. aut.), to, jak jste se ptali, jak jste reagovali a vnímali. Uvěřila jsem, že to může fungovat, protože jste působili úplně jinak než ti apatičtí studenti, semletí klasickým školským systémem a úzkostí, kterou v nich vzbuzuje.

A myslíš, že je to ScioŠkolou nebo lidmi, kteří sem přijdou.

Myslím, že jste se minulý rok opravdu dobře sešli. ScioŠkola to umožnila, ale to, že je to neopakovatelné, teď zažíváme na vlastní kůži.

A jak zvládáš koncept online hodin a expedic?

Vždy, když jdeš do nové práce, vystupuješ z komfortní zóny. V realitě to vždy funguje jinak než v idejích. Online je náročný, plyne tam čas úplně jinak, chybí mikrosociální kontakty a není taková možnost sdílet pocity s kolegy a podporovat se navzájem. Se studenty se mi ale pracuje moc dobře.

A co ty a Scio, Petře?

Myslím, že na otázku, zda je Scio dobré nebo špatné, nejde zcela odpovědět. Ten koncept, obzvláště co se týče středních škol, je ještě v plenkách a zatím to vnímám jako tvrdé hledání. Uvědomuji si, že vzdělávání zažívá krizi, jež je spojena s tím, že současná společnost nemá pevné a závazné ideje, nevíme, kam chceme směřovat a jaký je smysl samotného vzdělání. Scio je jedna z nových cest a já to vnímám jako velkou laboratoř, kde probíhají experimenty. Nevíme, kam to přesně povede ani jak se bude dařit našim absolventům. Musím však říct, že je před námi ještě dlouhá cesta. Zatím se definujeme hlavně tím, že negujeme to, co se děje v klasickém vzdělávacím systému, avšak pozitivní určení, hlavní idea naší cesty, je ještě v mlze; a je to přirozené.

Takže momentálně bys své děti do ScioŠkoly nedal?

Spíše ne. Já jsem dost konzervativní člověk, takže zatím bych vsadil na kartu jistoty, hlavně u prvního stupně základní školy, jenž je podle mě v naší kotlině na velmi dobré úrovni. U druhého stupně bych však přemýšlel o alternativním vzdělávání, poněvadž na klasických školách je to tragédie způsobená hlavně odlivem talentovaných dětí na osmiletá gymnázia (avšak těch problémů je tam samozřejmě o dost více). Na druhém stupni pedagogika Scioškol za mě naprosto překonává klasické vzdělávací postupy, které s dnešním světem již vůbec nekonvenují.

Na závěr bych se ráda zeptala, co naplňuje váš volný čas, co vás baví a kam byste ještě chtěli směřovat.

Káťa: Mě hrozně baví příroda. K tomu mě částečně přivedl učitel matematiky na základní škole, kterému bych takto ráda vzdala holt. Bral nás na výlety a pomohl nám si k přírodě vybudovat vztah. Tomu bych se chtěla ještě více věnovat - pohybu v terénu. A ani nemusím moc plánovat, ono to samo přichází a otevírají se další a další možnosti.

Petr: Skrze online výuku si čím dál tím více uvědomuji, že přirozený svět, v němž žijeme, je nenahraditelný. Čím více budeme obkloповáni technologiemi, tím více budeme prahnout po skutečném světě a možná nás jednou umělý svět unaví natolik, že se vrátíme několik set let nazpět. Já sám si hodně vážím toho, když si třeba jen vezmu knihu do ruky, nesvítí na mě žádná obrazovka a jsem v kontaktu se světem kolem sebe. Že můžu jít do přírody, přemýšlet a setkávat se s lidmi. A to jak s přáteli, tak se studenty a průvodci na expedicích. Rozhovory, které tu večer probíhají, jsou neskutečně cenné a přínosné. Více než někam pořád směřovat chci hlavně být, tedy "vážit" si času, který je nám dán.

Tak vám moc děkuji, že jste si na rozhovor udělali čas. Chcete ještě něco dodat?

Petr: Neberte nás moc vážně!

EXPEDICE VELKÁ FATRA

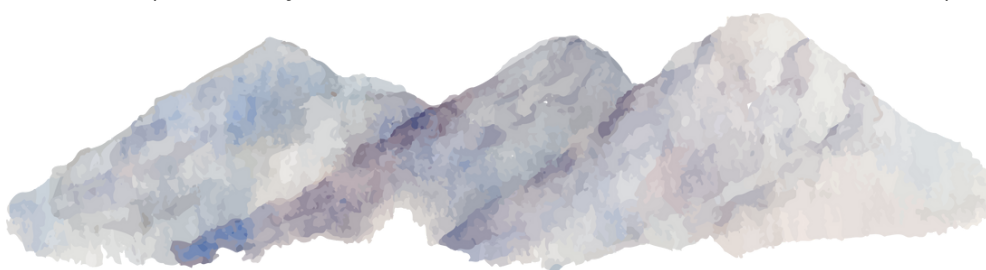
Expedice Tatry? Ne, to je omyl. Fatry! Krásné to pohoří... Až na to, že neexistuje. Ano, v geografii se jako studenti Expediční střední vsutku brilantně orientujeme. Je to tak, vydali jsme se na Velkou Fatru.

V pondělí třetího října se skupina čtrnácti odvážných a nebojácných (k tomu se ještě dostaneme) studentů spolu se dvěma skvělými (fakt!) průvodci Mirou a Martinem vydala na pětidenní přechod Velké Fatry, počínaje v Kremnici. Do tohoto malebného města, již dlouhá léta proslulého pro svoje bankovnictví, dorazila jistá čtveřice studentů již v šest ráno. Rozhodli se totiž, že se na Slovensko vydají nočním vlakem, aby náhodou nějaká cesta na expedici nebyla příliš jednoduchá. A tak na ostatní, kteří přijeli až okolo druhé hodiny odpolední, trpělivě čekali na místním nádraží. (Čekání ve formě spánku doporučujeme). Když se všichni konečně setkali, dostali vyčerpávající přednášku od místního archiváře o Kremnici a jejích zajímavostech. Přednáška byla rovnou spojená i s lekcí slovenštiny, jejíž rychlost při vysvětlování historie města nás mnohdy zaskočila.

Potom už přišlo to, na co všichni nadšeně čekali. Výstup na Kremnické vrchy. A tento výstup, milí čtenáři, začal po půl čtvrté a skončil až před osmou. A ano, odhadujete správně, je podzim. Tudíž tato čtyřhodinová cesta nebyla pouze do nekončícího kopce, ale také v dešti, v blátě, mlze a tmě. Zprvu motivovaní mladí, vydávající se na tento pětidenní puťák a nesoucí si veškeré nutné vybavení na zádech, začali při obrovsky dlouhém stoupání přehodnocovat svá životní rozhodnutí, jako byl třeba výběr této školy. Správně, přeháním. Toto rozhodnutí samozřejmě všichni oslavovali při každém dalším kroku, při každém podklouznutí, každé žíznivé chvíli, každé další kapce potu.... Ale nejvíce při tak touženém spočinutí v přívětivé útulně, konečném odložení batohů a zvuku vařiče ohřevajícího polévku.

Večer při baterkách a krbu s místním poutníkem, kterého v útulně skupina expedičnicků překvapila chystajícího se na kutě, si všichni (až na ty, kteří usnuli hned po příchodu) užili. K příjemnosti večerů značně přispívaly více či méně falešné hlasy všech a zvuk kytary, již jeden obzvlášť dobrodružný - ne, opravdu ne šílený - student nesl celou dobu v ruce.

Každý večer si také naši putovníci četli z knihy Karpatské hry od Miloslava Nevrlého. Tímto popisem večery působí až příliš idilicky, přihodím tedy pár faktů, na které je dobré pamatovat: Smrad, únava, málo místa, hlad, pozdní příchody na místa spánku. Není zač. Studenti diskutovali nad tím, zda je toto poutavé dílo stále aktuální. Jestli je opravdu nutné přestat používat všechny deodoranty a s velmi radikální nevrlostí přistupovat i k ostatním novotám naší doby, možná kvůli vidině návratu do tak oslavované přirozenosti. Názory se různily, ale pohled, že umění klidně spočinout v přírodě je důležité, zastávali asi všichni. Proto přeci také na Fatře byli!

Zajímavým zvratem tohoto velkolepého putování byl druhý den, protože došla voda. A to není úplně ideální. Několik statečných členů výpravy se tedy odpojilo a sestupovalo strání dolů k prameni, jenž tam dle mapy stoprocentně byl. Tušíte správně, vodu museli nakonec čerpat z kaluže a filtrovat. Také se už stmívalo a když tito odvážlivci v lese najednou uslyšeli podivné, ale zaručeně hrůzu nahánějící bručení, myšlenky na hledání pramene byly ty tam. Pochopitelně kvapnými kroky doháněly druhou část skupiny, která mezitím stihla zastavit auto a vyprosit si vodu. Od místních v autě se ale dozvěděla velmi znepokojivou zprávu, a tak napětí mírně stoupl. Mírně... Zpráva zněla jasně, všude jsou medvědi, spát venku ve stanech je bláznovství, musí dojít až do místního penzionu. Mírně.

Vyčerpaní poutníci tedy museli jít ještě dalších pět kilometrů tmou a aby překonali strach ze (skutečně reálného!) rizika napadení a odradili všechny bručící nestvůry, zpívali si do kroku známou písničku z večerníčku Měďové.

Poznámka autorky: Píseň velice doporučuji pro jakoukoliv životní nepohodu, účelem tohoto textu je, abyste si ji po dočtení pustili na spotify. A není to reklama. No joke.

Třetí den byl plán jednoduchý. Dojít na chatu pod Borišovom, kde bylo domluvené přespání pro celou skupinu. Cesta možná mohla být trochu bolestivá, ale to pouze prohlubovalo zážitek naprosté a absolutní krásy. Všichni velmi ocenili připravenou večeři, které se jim na chatě dostalo, protože na chvíli vyměnit instantní polévky za kvalitní zeleninové rizoto je opravdu revoluční změna.

Následovala přednáška od místního specialisty na medvědy, která medvědí dobrodružství z předešlého dne posunula do trochu jiné roviny. Příběh o nebojácných hrdinech shánějících vodu a prchajících před hrozivým medvědem se sice bude tradovat dál, ale více pravdě blízká je spíš varianta, že se to silné uskupení studentů a průvodců přece jen zaleklo trošku více, než bylo potřeba. Opakuji, trošku. S medvědem se kámošit není úplně radno. Ale žít v respektujícím vztahu, to je ideál. Z přednášky vycházelo několik hlavních ponaučení: Dobré je chodit ve skupině a vydávat zvuky, zvlášť za tmy, nespát s jídlem u hlavy, pokud nechcete, aby vás probudil milý medvědí polibek, mít psa na vodítku a při střetu s medvědem klidným a zvučným hlasem mluvit a pomalými kroky se dávat na ústup. Ideální oslovení: "Hej maco!" Jednoduchý návod. Určitě by se ho každý při setkání s medvídkem držel.

Po tomto posilujícím výkladu si poslední den studenti, už vyčerpaní a toužící po sprše, dokonce dovolili spát pod širým nebem. A louka, hvězdná obloha, šumící les i pramen kousek od tábořiště byli skutečně nádherným závěrem expedice. Při společném vaření, vzpomínání na zážitky z cest, hromadném zpěvu večer i ráno před odchodem na autobus a odjezdem domů si všichni uvědomovali, že na tomto dobrodružství se opravdu družilo dobro.

Karolina Hollá

**MARIÁNOHORSKÉ
BOUDY
-EXPEDIČNÍ ZÁPIS
PLNÝ MLHY, TMY
A SMÍCHU**

7.11. 2023, První den expedice

Se začátkem listopadu neodmyslitelně přichází pro studenty naší školy tři zásadní věci:

- stres z Vánoc
- čas konečně se pustit do vypracování IP
- listopadová expedice

Ano, je to tady! - naše neočekávanější část měsíce (a nemyslím IPéčko)!

Ráno jsme si nasadili pohorky, nacpali spacáky do krosen (ti moudřejší z nás si nezapomněli bundu, největší borci ani župan a než jsme se nadáli, už se kolem nás prostíralo nádherné Jizerské pohoří.

Trvalo jen pár minut se přivítat, navzájem si postěžovat na věci (nezbytně nutné k našemu přežití), které zůstaly 300 km za námi na podlaze našich pokojů, a dokoupit poslední zásoby. Následně nás čekal už jen výstup plný smíchu a očekávání na slibované Mariánohorské boudy.

Menší problém nastal, když se průvodce Petr rozhodl, že nás nepustí dovnitř. Jediný způsob, jak ho obměkčit, byla odpověď na záludnou otázku. Mnohé z nás (mě zejména) přepadl vděk, že se mezi námi najdou i inteligentní jedinci, a díky jejich zásluze jsme se brzy ubytovali v okouzující dřevěné chatě.

Vzhledem k tomu, že se v rámci mentorského soukruhu máme naučit spolupracovat, rozhodli jsme se ještě před začátkem expedice, že budeme vařit ve skupinkách z vlastních zásob. Nebudu lhát - když jsem zjistila, že náš týdenní jídelníček se skládá jen z čočky, vloček a spousty chleba, neskákala jsem nadšením. Nicméně pár odvážných z našich řad se obětovalo pro dobro celku (ne, nesnědli jsme je...zatím) a jako překvapení vynesli v krosnách kofolu.

Hodně kofoly.

Jakože fakt hodně.

A tak se stal místo chleba nejvýznamnější složkou jídelníčku tento lahodný mok plný cukru.

pozn. autor.: Samozřejmě přeháním, k sehnání byly i zdravější varianty jídla.

Třeba voda (když se vyřešily...ehm...drobné komplikace)...

Nebo vlastní zásoby (vůbec jsme je nesnědli už první večer)...

Nebo jídlo v místních restauracích (škoda jen, že ty restaurace byly zavřené)...!

Ne, ale teď vážně - kdo chtěl, něco si sehnal.

První večer byl dlouhý a každý měl mnoho prostoru se sblížit s novými i starými kamarády - obrazně řečeno, samozřejmě, chata byla malá, prostor tam neexistoval. Možná i díky tomu se naplnil vzduch smíchem. Všichni jsme se těšili, co přijde dál.

11.7.-poslední den expedice

Už se dostavila ponorková nemoc. Všichni smrdíme (díky bohu se přes vlastní pach necítíme navzájem. Těch pár lidí, co si kvůli nemoci nezvládlo propotit všechno oblečení, má stejně rýmu).

Je 2:30 ráno a my sedíme potmě kolem stolu. Už nemáme žádný zdroj světla (RIP petrolejky). Svedli jsme boje o poslední procenta v powerbankách.

Kofola došla už druhý den.

Zažili jsme spousty úžasných chvil i méně úžasných okamžiků, které nás nevratně poznamenaly. Každý den jsme ušli přes 35 km, ti nejodvážnější a ti, co se rádi ztrácí i přes 40. Navštívili jsme protrženou přehradu nad Desnou, Smrk, Jizerku, Pytlácké kameny a spoustu dalších dechberoucích míst.

A tak sedíme u stolu, jsme vděční, že tma skrývá naše strhané obličeje, jsme vděční, že nás čekají doma vymoženosti průmyslové revoluce, ale nejvíce vděční jsme za to, že expedice byla úžasná a strávili jsme ji se skvělými lidmi. Bylo to krásné, bylo to silné a končí to. Ráno se na nádraží rozloučíme a mně nezbývá, než se těšit na další expedici.

Matylda Zavadilová

MENTORSKÁ EXPEDICE S EVOU A MARKEM

Pondělí

Naše cesta začala již v pondělí ráno v Praze, kde se sešel jedinečný mentorský kruh pod vedením Evy a Marka. Po pár hodinách v autobuse jsme konečně přijeli do Tanvaldu, kde byl rozchod k tomu, abychom nakoupili vše potřebné pro společné stravování. Každý den vždy vařila snídani a večeri pro celý kruh jedna skupina po čtyřech lidech. Měli jsme nakoupeno a už nás čekala jen krátká cesta autobusem a poté osmikilometrový výšlap lesní cestičkou. Dorazili jsme na chatu, kde jsme po celém dni cestování všichni padli únavou. Jen kulinářská skupinka se ještě chvíli motala v kuchyni, aby nám připravila výbornou večeri. Po večeri nás napadlo, že jako součást anglického programu bychom mohli 24 hodin v kuse mluvit jen anglicky. Hned poté jsme se sešli v přednáškovém sále a společně se podívali v angličtině na americký film 'Dead Poets Society'. Po shlédnutí filmu už bylo celkem pozdě a tak nám nezbývalo nic jiného než jít spát a nabrat síly na další den.

Úterý

Měli jsme před sebou dlouhou cestu, celodenní výlet. Vyšli jsme po snídani, všichni plní energie a nadšení. Naše první destinace byla protržená přehrada nedaleko Desné. Měli jsme možnost si zakoupit nějaké dobroty v malém samoobslužném obchodě. Další destinace byla chata mentorského kruhu Petra a Katky, jen pár kilometrů od přehrady. Na chalupě jsme se zdrželi jen chvíli, dost na to, abychom pozdravili všechny naše kamarády. Ani jsme se nerozkoukali a byli jsme zase na cestě. Přibližně po hodinovém výšlapu do kopce jsme se konečně vyškrábali na vrchol hory Jizery. Výhled byl krásný a mohu říct, že to stálo za to. Teď nám zbývala už jen cesta zpátky na chatu, převážně rovná a po silnici. Z posledních sil jsme dorazili až za tmy, to ale nebránilo kulinářské skupině v tom, aby nám uvařila skvělou večeři. Večer už proběhly jen drobné hry a reflexe.

Středa

Máme za sebou další den a ve středu jsme měli na programu návštěvu rozhledny a slavného muzea Cimrmanových vynálezů. Po snídani nás průvodce Marek svezl po skupinkách šesti do nedalekého Kořenova, kde jsme začali další výlet naší expedice. přešli jsme do vedlejší vesnice, kde jsme doplnili zásoby a pokračovali trasou na rozhlednu. Někteří z nás šli na rozhlednu a někteří zůstali dole, aby si mohli dát svačinu. Příští destinace byla restaurace, kde jsme se v teple pořádně najedli, abychom měli sílu dokončit zbytek výletu. Cimrmanovo muzeum bylo vskutku zajímavé a zábavné. Shodou náhod v muzeu také byla rozhledna a výhled byl okouzlující i přes to, že všude byla mlha. Když jsme opustili muzeum, tak jsme si všimli, že nemáme moc času dojít na vlak a proto jsme museli opravdu přidat do kroku, abychom to stihli na Tanvaldské nádraží.

Cesta vlakem byla nejen záživná, protože jsme jeli po nejstrmější trati v ČR, ale protože nás strojvedoucí nechal se podívat do stanoviště řídicího vozu. Vystoupili jsme v Kořenově, kde jsme opět ve skupinkách odjížděli na chatu. Pro změnu přišel za námi mentorský kruh Petra a Katky a společně jsme si poslechli přednášku o horské službě od samotného záchranáře. Den jsme opět zakončili výbornou večeří.

Čtvrtek

Dopoledne jsme měli prohlídku okolí od zaměstnance nedalekého Ekocentra. Ten nám během procházky povídal o mnoha zajímavostech o rašeliništích a hlavně o místní historii. Po procházce jsme se najedli v hostinci kousek od chaty.

Následoval odpolední klid, po kterém jsme si udělali procházku do Polska. Někteří z nás ale byli už tak unavení, že výlet vynechali a raději strávili odpoledne na chatě.

Pátek

Po snídani jsme společně uklidili chatu, rozloučili se, a krátce potom jsme se každý vydali svou cestou..

Expedice sv. Vintíře

Jedna z expedic, které proběhly v říjnu, byla expedice svatého Vintíře na Šumavě, která nás během pěti dnů provedla po stezce tohoto světce. Během naší cesty jsme procházeli nádhernou přírodou Národního parku Šumava a prožili nespočet nejruznějších zážitků a setkání.

První den jsme šli jen něco okolo čtrnácti kilometrů. Společně jsme povečeřeli v hospodě, kde jsme si užili příjemnou konverzaci a prezenci ostatních, které jsme tři týdny neviděli. Byl to příjemný večer zakončený nocováním na Rabí a velkými problémy s rozděláním ohně. Velmi jsme se nasmáli našim spolužákům, kteří se o to snažili. Druhého dne jsme již měli naplánovanou delší trasu s 22 kilometry, která se nám však naší vinnou a mírnou dezorientací o dost prodloužila. Spousta z nás se mírně oddělila a zvolila jinou cestu, a tak jsme do cílové destinace u penzionu došli v jiné časy. Na tomto místě nám spolužákův táta nachystal spoustu čajů a horké vody na přípravu jídla, což nám velmi pomohlo a usnadnilo putování. Tuto noc jsme strávili na rozhledně na Sedle, spousta z nás spala doslova na ní a ostatní pod ní.

Třetího dne jsme šli něco kolem dvaceti kilometrů a potkalo nás snad největší štěstí celé expedice. Během dne jsme narazili na malé, dlouhosrsté, sněhově bílé kotě, které menší skupinku začalo sledovat a úspěšně vyšlapalo kopec hlubokým lesem, ani poté se nás však nepustilo. Rozhodli jsme se proto postarat se o něj v dalších dnech a dát mu nový domov. Nechalo se samo nosit na batozích a milovalo tuňáka. Pojmenovali jsme ho Sněhurka. Tu noc jsme spali u řeky Křemelné a Sněhurka ve spacácích s námi.

Čtvrtého a předposledního dne jsme šli dosud nejdelší trasu 25 kilometrů. Místo vyšlapaných cest jsme nyní procházeli lesem a loukou podél řeky, a tak byl terén mnohem náročnější. Stále jsme se starali o naše nové kotě a do finální destinace již počtvrté došli za tmy. Rozhodli jsme se nakonec spát v lese a dalšího rána vstávali v pět ráno, abychom stihli autobus, na který jsme šlapali ještě dvanáct kilometrů. Dojeli jsme ním na vlakovou stanici a tam se naše cesty začaly rozcházet. Sněhurka (která je ve skutečnosti kocour jak jsme později zjistili) získala svůj nový zasloužený domov u jedné ze spolužaček, a tak i tento příběh dostál dobrého konce. Všichni jsme byli unavení a natěšení na postel a teplou sprchou, i tak však tento pochod stál za to. Vystoupili jsme z naší komfortní zóny a prošli mnohými věcmi, které nás v běžném denním životě nečekají.

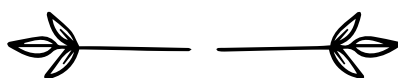

Putovní expedice Železné hory

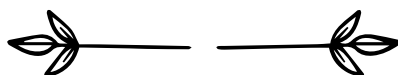
Pondělí

Expedici “Železné hory” jsme začali 3. října ve 13:15 na vlakovém nádraží v Chrudimi. Tam jsme se všichni sešli a posléze jsme měli volnou hodinu na prozkoumání města (i když většina z nás se vzdálila maximálně 20 m od nádraží). Kolem půl třetí jsme se společně svezli vlakem na okraj Vrbatova Kostelce, odkud jsme šli 6 km „hardcore terénem” (po silnicích a lesních cestičkách) do našeho prvního stanoviště (lesa u Vrbatova Kostelce). Uvařili jsme si večeři a kolem desáté šli spát. V noci pršelo, takže jsme byli všichni schovaní pod celtou.

Úterý

Hned ráno kolem desáté jsme vyšli ze stanoviště do centra Vrbatova Kostelce. Někteří šli delší trasou (3 km), a jiní tou kratší, která byla 1 km dlouhá. V Kostelci jsme se najedli a měli i šanci si dokoupit zásoby. Po obědě jsme vyrazili do Lomu Mikšov, kde jsme zároveň strávili noc, tentokrát bez deště. Někteří odvážlivci se dokonce ve vodě, která měla přibližně 10°C, vykoupli.

Středa

Dopoledne někteří z nás vyšli na oběd do Skutče a ti, kteří zůstali v kempu, měli možnost si trošku přispat a v klidu si sbalit věci. Kolem jedné odpoledne jsme vyrazili na přibližně kilometr dlouhou cestu na vlak do Prosetína, kde jsme opět měli šanci dokoupit zásoby. Po hodinové jízdě vlakem jsme konečně dojeli do Bílku, kde jsme šli 3 km údolím řeky Doubravy, poté výšlap a byli jsme na konečné. Rozložili jsme si kemp vedle zříceniny hradu Sokolov, ve strašidelném jehličnatém lese.

Čtvrtek

Kolem deváté ráno jsme vyšli ze stanoviště směrem do Chotěboře. Tam jsme měli zhruba hodinu a půl na prozkoumání města, dozásobení či na oběd. Po obědě jsme vyrazili z Chotěboře autobusem. Čtyřicet minut poté jsme přijeli do Třemošnice, odkud jsme šli 2 km (s převýšením 200 m) na zříceninu hradu Lichnice, kde jsme chvíli pomáhali vyklízet hradní příkop. Za odměnu nás paní průvodkyně nechala stanovat v areálu zříceniny. Večer padla silná rosa, ale nám to náladu nezkazilo. Udělali jsme si z celt velký čtverec a asi v osmi lidech jsme spali hlavou k hlavě (ostatní si rozložili kemp cca 15 m od nás). Vzhledem k tomu, že jsme spali pod širákem, někteří z nás v noci i pozorovali hvězdy.

Pátek

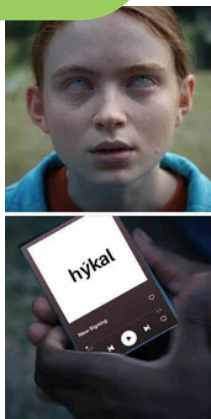
Poslední den expedice. Probudili jsme se v osm, udělali si snídani a kolem deváté vyšli do Berlové vápenky, kde jsme měli objednanou naučnou prohlídku. Cesta byla 3 km dlouhá, převážně rovná, klidná a příjemná. V Berlově vápence jsme strávili hodinu a poté jsme se vydali na nádraží, které bylo necelý kilometr od vápenky. KONEC

vtípkárna pod čarou

před
expedicí

po
expedici

máte zdarma
přípravy na
scio testy

za 15 tisíc

ANNAPURNA A MY

V listopadu jsme jeli na mentorskou expedici a já se podívala do Lužických hor. Tématem expedice byl strach, takže se mentoři rozhodli nám neříct harmonogram dopředu. Pondělí i úterý bylo velice klidné, až podezřele klidné. Měli jsme pravdu, v úterý večer nám oznámili: Sbalte si věci na přenocování venku, zahrajeme si na horolezce.

Hra byla o tom, že jsme z chaty šli do basecampu, kde jsme museli spát. Také jsme měli krabičky od sirek, které znázorňovaly zásoby. Ty jsme museli odnosit do 1. a 2. campu, a to po jednom. Do prvního jsem jich měli odnést čtrnáct a do druhého dvanáct. Poté jsme museli vyšplhat na "Annapurnu". Byli jsme rozděleni do tří týmů podle našich mentorů, takže v jednom týmu nás bylo okolo 7. Všichni jsme se rozešli na jinou stranu, ale každý to do svého basecampu měl okolo 6 km.

Martinův tým se bohužel vydal špatně hned na začátku, a mapy jim proto ukazovaly okolo 45 km. Tak se místo pokračování rozhodli jet na smažák do vesnice vedle. Když však do Cvikova přijeli, zjistili, že jedna z restaurací je zavřená a druhá nevaří. Tak si na náměstí alespoň snědli zásoby a autobusem se vydali nazpět. Tam volali Martinovi, že jsou asi 45 km od basecampu, a to že nejdou. Ten byl velice velkorysý a našel jim jiné místo na přespání.

ex vtípkárna pod čarou

Když tam ale došli, pohlédli na dvě vysoké skály, mezi kterými byl měsíc za úplňku, a pokud to nebylo dosti velké znamení, že tam straší, tak ta svíčka u skal ano. Celý tým se rozhodl vrátit na zastávku a zavolat Martinovi, ať si pro ně dojede.

Když tam ale došli, pohlédli na dvě vysoké skály, mezi kterými byl měsíc za úplňku, a pokud to nebylo dosti velké znamení, že tam straší, tak ta svíčka u skal ano. Celý tým se rozhodl vrátit na zastávku a zavolat Martinovi, ať si pro ně dojede.

Takže náš první tým venku nespál, ale další den si alespoň vyšel na "Annapurnu". Druhý tým (Honzův) se vydal správně, ale v lese je vyděsili (snad pouze) pejskaři.

Ti si svítili, ale když na ně volali v domnění, že by to mohl být někdo z průvodců, zhasly čelovky a neodpovídali.

To odhodlání skupiny však nesnížilo a šli dál. Když došli do basecampu, neměli signál na to si vyhledat 1. camp. Tak se to rozhodli zapíchnout už tam. Rozbalili spacáky, na spaní však bylo ještě brzy, tak se pořádně najedli a šli se koukat na Žábi k zulíbání. Ráno vstali o půl páté, rozhodli se vykašlat na krabičky a pouze dojít na "Annapurnu". Po cestě potkali svého mentora a společně vyšli na horu, ze které je za normálního počasí krásný výhled, ale ten den byla bohužel mlha. Poslední tým (Lucky) se v úterý také rozhodl zakotvit a už nepřenášet žádné zásoby, ale ráno vstali s odhodláním je všechny podle pravidel odnosit. Tím, že byly vzdálenosti mezi basecampem a 1. kempem okolo 7 km, tak jim to trvalo dost dlouho. Ostatní týmy už byly zpět na chatě, proto se průvodci rozhodli pro ně zajet. Tak jsme se všichni bez zranění potkali. Byli jsme plni zážitků, takže jsme si tuto hru zreflektovali. Zbytek týdne byl pak naštěstí klidnější, hráli jsme hry na zamyšlenou, některé byly venku, jiné zase uvnitř. Také jsme vedli naši kandidaturu na prezidenta. To byla opravdu asi moje nejoblíbenější aktivita, protože mě bavilo natáčení videí a poté i konference, kterou vedli naši kandidáti.

Walt Disney (1901 - 1966)

Muž, který dal život myšákovi Mickeymu

Dnes, v den vydání prvního čísla časopisu Vanaheim, je to přesně 121 let, co se narodil muž, který stvořil postavy, jenž mnoho z nás provázeli naším dětstvím. Kdo to vlastně Walt Disney byl a jaká tvář se za tímto světoznámým jménem skrývá?

Walter Elias Disney se narodil 5. prosince 1901 v americkém Chicagu. Když mu bylo deset let, celá jeho rodina se přestěhovala do Kansas City. Zde navštěvoval základní školu a poté, co se vrátil zpět do Chicaga, na střední škole ilustroval školní časopis. Jeho snem bylo stát se animátorem.

V roce 1922 zakládá v Kansas City své vlastní animační studium Laugh-O-Gram, které však brzy zbankrotovalo. Disney se tak stěhuje do Hollywoodu, kde spolu se starším bratrem Royem zakládají studio Disney Brothers a začíná se jim dařit. Firma postupně nabírá zaměstnance, včetně Lillian Boundsové, kterou si Walt ještě ten rok vezme za ženu.

Po několika letech však přichází další rána. Studio přišlo o práva na králíka Oswalda, který byl nejznámější postavou jejich příběhů. Aby se neopakoval stejný scénář jako s jeho minulým projektem Laugh-O-Gram, musí Disney vymyslet nového hrdinu. Vzniká tak postava myšáka, kterého pojmenuje Mortimer. Jeho žena Lillian však postavku přejmenuje, podle ní se totiž jméno Mortimer k myšákovi nehodí. Vzniká tak legendární Mickey Mouse. Roku 1928 tak světlo světa spatřil krátký snímek Parník Willie, který byl prvním animovaným filmem se zvukem. Díky Mickeymu začíná studio bratrů Disneyových prosperovat.

V roce 1932 získává Walt Disney svého prvního Oscara, a to za snímek Květiny a stromy, který byl barevný. V té době má už však Disney za cíl vytvořit celovečerní animovaný film.

Začíná tak práce celého studia, která trvá čtyři roky a vznikne při ní více než 200 000 kreseb. Nutno podotknout, že v té době se všechny snímky kreslily ručně. Disney však ví, že musí odvyprávět příběh, který diváka dojme. Roku 1937 pak vzniká jeho Sněhurka a sedm trpaslíků. V té době však není animovaný film považován za plnohodnotnou kinematografii a není tak ani nominován na Oscara.

Pak jde vše jako po drátkách. Studio prosperuje a vznikají další celovečerní filmy, jako třeba Pinocchio nebo 101 dalmatinů.

V 50. letech ve Spojených státech začíná jakýsi hon na komunisty a Disney chce vytvořit něco, co uchová Ameriku navždy. U Anaheimu tak skupuje pozemky a po roce stavby, v červenci 1955, otevírá zábavní park Disneyland, který jen za první rok navštíví přes 3 miliony návštěvníků.

Jeho snem je na druhé straně USA vybudovat další zábavní park Disney World, jehož součástí bude soběstačné město budoucnosti. To však již nestihne. V listopadu 1966 mu lékaři diagnostikují rakovinu plic v posledním stádiu a 15. prosince, ve věku 65 let, Walt Disney umírá. Dílo Disney Worldu za něj roku 1971 dokončuje bratr Roy. Ne však v té podobě, v jaké si ho Walt vysnil.

Walt Disney za svůj život obdržel celkem 26 Oscarů, nejvíce v dějinách filmu.

Při tvorbě článku jsem se velmi inspiroval dokumentem Životy slavných, který Vám vřele doporučuji.

*autor článku:
Jáchym Černý*

PROSTOR PRO DISKUZI A DOPORUČENÍ

Všechny následující texty jsou vybrané od studentů, nejedná se o názor časopisu nebo školy. Vyzýváme každého kdo chce, aby reagoval na tyto texty, komentáře, recenze, vtípky a články napsáním vlastní práce! :D

RECENZE - PÉŘOVÝ SPACÁK WARMPEACE VIKING 600

Mám doma tenhle spacák už necelý rok a tak jsem se rozhodl, že se s vámi podělím o parametry a moje zkušenosti s tímhle spacákem, co se mi na něm líbí nebo nelíbí...

Extrémní teplotu má do -28 °C. Tímhle bych se ale být vámi opravdu neřídil ☺. To je hraniční teplota, při které neumrznete.

Dříve se pak u spacáků vyskytovala ještě Maximální teplota - ta se teď už většinou neuvádí, ale byla to nejvyšší teplota, při které Vám nebude takové horko, aby jste se vyspali .

Dělá se ve 3 velikostech - 170, 180 a 195 centimetrů. Někdy můžete vidět i velikost 150cm. Takže pokud nemáte 2 metry nebo 130 centimetrů, tak si vyberete . Na výběr jsou 2 hlavní barvy - modro/černá a zeleno/černá, a mě se fakt líbí .

Všechny varianty mají podle názvu plnivost 600 cuin. Pokud se ve spacácích neorientujete, tak nejspíše nevíte, k čemu to je. V podstatě to není extra důležité. Je to, jak moc je spacák naplněný. V podstatě - čím větší plnivost, tím více perí a čím více perí, tím teplejší.

Poslední důležitá informace o tomhle spacáku je váha. Varianta 180 cm váží 1110g. To je docela dobrá váha - není to lehké, ale ani těžké. Varianta 150cm váží 900g, 170cm 1050g a 195cm váží 1160g.

Moje zkušenosti

Abych řekl pravdu, budu si kupovat jiný spacák - to ale proto, že je na mě moc teplý. Je to tím, že jak jsem psal výše, já se řídím limitem a v teplotě -9 prostě nebývám. Průměrná teplota, ve které spím, je někde kolem 0. Ale pokud nejste jako já, tak si myslím, že za ty peníze o moc lepší spacák neseženete.

Jezdil jsem s ním na školní expedice. Řekl bych, že na to, jaké vylomeniny já občas dělám, tak dost drží. Nemá skoro jedinou známku používání. Občas jsem ho nechal déle v kompresním vaku. Občas zmoknul. Párkrát byl blízko ohni, takže na něj mohl spadnout uhlík a nemá na sobě snad ani škrábanec. Řekl bych, že je to taková Nokie 3310 v péřových spacácích 😊.

Příště se můžete těšit na už ne tak růžovou recenzi nafukovací karimatky Therm-a-rest NeoAir Xlite

Maxmilián Tiller

ex vtípkárna pod čarou

Jaké je tvoje
spirituální zvíře?

To je přece jasné,
ne? Chodím na
Expes

?

hýkal!

ex-expedice Fatra

Grimes

-

Halfaxa

*"I see inside myself and I know when I go.
Little bird flying in the night, if only I, fly."*

*„Vidím dovnitř sebe a vím, kdy odejdu.
Ptáček letící v noci, kdybych jen já, letěla.”*

Grimes-hallways

Dnes vám chci
představit nádherné
album, které
rozhodně stojí za
vaši pozornost. Patří
k mým
nejoblíbenějším.

-Freya

Krátký popis

Halfaxa je druhé studiové album kanadské elektronické interpretky Grimes. Obsahuje 16 písniček (v digitálu je k dispozici pouze 14 skladeb).

Charakteristika žánru

Halfaxa je popisována jako goth-pop, witch house, dark wave, glo-fi a také jako hudba s vlivy glitch pop, R&B, techno, industrial a elektro. Grimes uvedla, že Halfaxa vznikla, aby „vyvolala pocit víry v Boha velmi středověkým křesťanským způsobem”, a označila ji za své „středověké album”. V interview pro Pitchfork v roce 2020 popsala desku jako "Lo-Fi Ethereal Hardcore".

Zákulisí vzniku alba

Během tvorby tohoto alba skládala Grimes spoustu hudby, která většinou odrážela opak toho, co cítila. Název Halfaxa je pokřivenou verzí Halifaxu, kanadského města, do kterého často jezdila na prázdniny. Název byl inspirován "lingua ignota" (latinsky „neznámý jazyk“).

Recenze

Instrumentál mě docela překvapil, protože takový zvuk je pro hudební průmysl zejména pro rok 2010 neobvyklý. Přesto je to obrovský přínos do světové hudby obecně. V písních je podtext, který nelze pochopit bez popisu zpěvačky. Například skladba "World ♡ Princess" je o její nejlepší kamarádce, která zemřela, když spolu chodili na střední školu. Osobně hodnotím na 10 z 10. Oblíbená písnička z toho alba - Devon.

Zajímavá fakta

1. Již dříve jsem upozorňovala na to, že v digitálu je k dispozici pouze 14 skladeb. Ale proč to tak je?

Píseň "Δ Δ Δ Δ Rasik Δ Δ Δ Δ" byla odstraněna z digitálních vydání a tiskovin a "Heartbeats" je bonusovou skladbou exkluzivně pro Lo Recordings.

Album má 3 různých obálky.

2, „Tenhle obal desky je vlastně lepší, ale my jsme to album vydávali v pondělí nebo tak nějak a já jsem byla v autobuse na koncertním turné. Můj manažer řekl: ‚Můžeš mi do zítřka poslat soubor?‘, a tak jsem to prostě dala dohromady ve Photoshopu, ale tohle je podle mě oficiální obal.”

-Grimes v

rozhovoru pro Pitchfork

3. Samotné album je katarzním zkoumáním prostoru nebo tónu, který Grimes vytvořila s pomocí vlivů středověké hudby, dark wave, opery, witch house a zvuků velryb. Od svého debutu "Geidi Primes" z roku 2010 přešla k něčemu basově těžšímu, pohádkovému a psychedelickému.

Trendy se mění, těla zůstávají

Džíny s nízkým pasem, minisukně a holá břicha. Móda z devadesátých a nultých let se velice úspěšně vrací zpátky. A s ní i heroin chic, jejíž návrat možná nečekal nikdo. Vyhublá postava, kruhy pod očima, žádné křivky, vybledlá pleť - figura oslavovaná na přelomu století. A v médiích se začíná znovu nebezpečnou rychlostí objevovat. Jakoby stylizace do retro oblečení šla ruku v ruce se stylizací do retro ideálu krásy.

Můžeme pozorovat, že známé celebrity, například Kim a Khloé Kardashian, podstoupily další operace a znovu si zmenšují svá uměle vytvořená poprsí i pozadí. Jejich výrazné křivky, jejichž normalizaci až glorifikaci jsme mohli pozorovat v minulých letech, se najednou ztrácejí.

Vlna sebelásky, sebezpřijetí, osvěty o poruchách příjmu potravy a reprezentace tlustých žen v médiích, o niž se snažil nespočet lidí, znovu pomalu upadá. Nyní módnímu průmyslu kraluje Bella Hadid, jejíž postava je přesně taková, jakou by si fat-fobická společnost představovala. A od velkých značek na molech přehlídek trendy přebírají levnější fast fashion značky, které nastavují to, jak se bude většina žen v naší části společnosti oblékat. A jak se u toho bude cítit.

V několika posledních letech jsme byli svědky čím dál častějšího objevování se plus-size žen ve veřejném prostoru a na influencerské scéně. Body positivity, aneb hnutí za přijetí svého těla, se rozšířilo natolik, že čelilo nařčení z propagace obezity. Ať už máme na toto hnutí jakýkoliv názor, sociální sítě a módní průmysl se staly alespoň o trochu zdravějšími. Začalo se otevřeně mluvit o poruchách příjmu potravy, známé modelky začaly promlouvat o toxicitě jejich pracovních prostředí a na sociálních sítích se začaly sdílet i realističtější fotky. Skutečných velikostí, tvarů a barev.

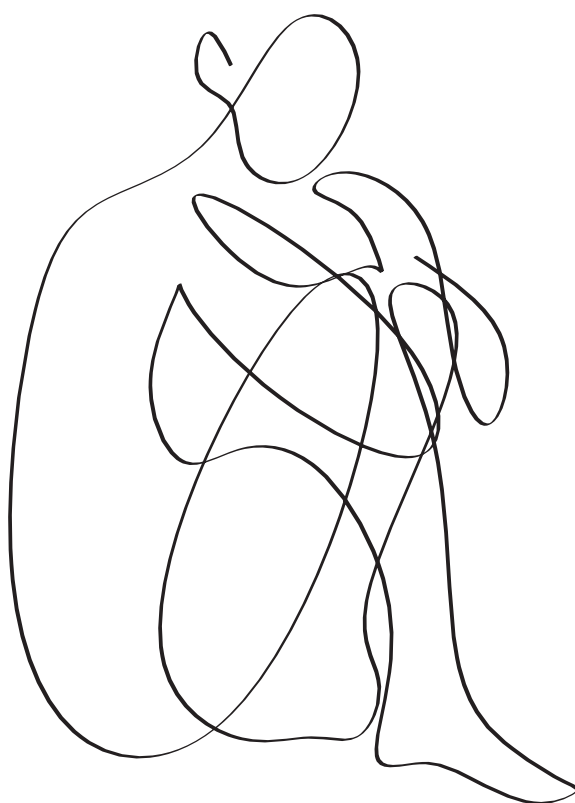
Ženská těla jsou tématem snad od počátku dějin. Jejich umělečnost oslavovali již naši dávní předci jak ve výtvarném umění, tak i v literatuře a mnoha dalšími způsoby, třeba v běžných životech. V minulosti bylo ženské tělo silně redukováno pouze na svou reprodukční schopnost, což je zásadní patriarchální vzorec, se kterým se můžeme setkat i dnes. Postupem času se ale tento fenomén přesunul do pouze sexuální roviny, tudíž dochází k sexualizaci a objektifikaci ženského těla. Stačí rozkliknout komentáře pod jakýmkoliv veřejností sledovaným příspěvkem na sociálních sítích, ve kterém se nachází žena. Můžeme číst nekonečné narážky na vzhled dané osoby, redukující ji na její tělo a jeho přitažlivost. Přitažlivost nastavenou nereálnými ideály krásy.

Při vzniku textilního průmyslu po obrovském industriálním posunu naší společnosti se móda začala stávat dostupnější pro více a více lidí, a tak i vzhled ženského těla začal být rozšířenějším tématem. Velmi brzy se ale došlo k poznání, že na ženské sebenenávisti lze vydělávat velice snadno. Prostředky na hubnutí, stále nové oblečení, doplňky pro zakrytí jedné části těla a prášky na podporu růstu jiné. Tím vším ženy začaly být obklopané a díky sociálním sítím se módní trendy i požadované typy postav mění rychleji a rychleji. Protože kdyby se svým tělem začala být žena spokojená, módní průmysl a všechny ostatní obchody na něj navazující by utrpěly bolavé ztráty.

Obrovský důraz na vzhled ženského těla nás odvádí od jeho skutečné funkce. Zaměřuje se pouze na relevantnost vůči aktuálně schvalované normě, ale vůbec ne na jeho zdraví. To je pouhým marketingovým tahem, stejně jako sexuální přitažlivost. Apel na přitažlivost a zdraví v reklamě definoval již Edward Bernayse v minulém století.

Pozorujeme návrat heroin chic - postavy propagující nejen poruchu příjmu potravy, ale také závislost na heroinu. Vracet se do minulosti pro inspiraci k tomu, co si vzít na sebe, je mnohdy geniální, ale pro anorexii se tam vracet nemusíme. Obrovské množství žen trpělo a trpí těmito nemocemi i za přítomnosti hesel promlouvajících o sebezpřijetí. Protože tato onemocnění nepramení jen z médií, ale i tak jejich roli ve vlivu na převážně dospívající nemůžeme podceňovat. Už nyní můžeme vidět, že na internetu přibývá hubnoucích dívek, asi napodobujících činy vlivných celebrit. A tak je nutné připomínat, že ať už se trendy mění jakkoliv, ženská těla zůstávají stejná. Protože rychlost evoluce jistě nekopíruje rychlost měnící se módy.

Karolina Hollá

*Autor obrazu:
Nina Gowus*

KOŽENÉ BOTY A PÉŘOVÁ BUNDA

vzduchem letí další kus masa. tváře lidí se kroutí nadšením. lachtan skáče do vody. zvuk píšťalky - poklona - otočka - pokývání hlavou. tleskající publikum a hrdý cvičitel.

zvedá se mi žaludek.

tygr přecházející sem a tam v úzké chodbě. děti lepící se na sklo. mávající a křičící lidé vytahující mobily.

je mi z toho zle.

žirafa přežvykuje list. opírá se o betonovou stěnu. je jich sedm. ve vnitřním výběhu s několika okny. vedle stojí cedule vyobrazující dlouhé savany v jejich přirozeném prostředí.

je mi hrozně.

je mi hrozně z toho, že jsem vůbec tady. tady v zoo a tady v evropě. je mi hrozně, protože nesu bílou vinu. protože všechno, co mám, stojí na utrpení. utrpení těch druhých. protože jdu po chodníku, který nepostavil bílý člověk. protože si můžu dovolit v sobotu odpoledne zajít do zoo. a není to výsledek mojí tvrdé práce, je to výsledek mého zářného narození.

je mi hrozně, protože cítím krev. krev prolitou na tomhle území. a krev prolitou mými předky. přesně tu krev, která mi umožňuje tudy jít a dívat se na roztomilé tučňáky. a tu krev, kterou prolévám já každý den fungováním v tomhle světě. je mi hrozně, protože z toho těžím každý den. je mi hrozně, protože mám na sobě kožené boty a péřovou bundu. a ani jedno z toho rozhodně není vyrobeno v evropě.

“to je levhart ze senegalu, honzíku.” starší pán s bílým vousem. malý klučina s bundou stejnou jako několik dalších chlapečků v areálu. maminka v šále se zebřím vzorem. usmívají se. sledují mapu afriky.

jestli je bílá někdy asociovaná s čistotou, je to ten největší omyl našeho smýšlení. jsme špinaví. jsme špinaví od krve jiných. těch bezmocných. uzurpujeme si moc. moc nad ostatními živočišnými druhy. moc nad dalšími lidskými rasami. moc nad planetou. moc nad každou slabostí. nestačí nám být antropocentričtí, my nakonec budeme i absolutně egocentričtí, asi abychom zůstali úplně sami. s pocitem moci. cítíme se tak mocní, když následky našich činů snáší ti druzí. když za nás tu nejtěžší práci vykonávají ti druzí. když těžíme lidské osudy pro náš osobní růst.

zaměstnankyně zoo podává krmení opicím. miluje je. zachází s nimi jak nejlépe dovede. stará se o to, aby měly dostatečný prostor a naplněny všechny ostatní potřeby.

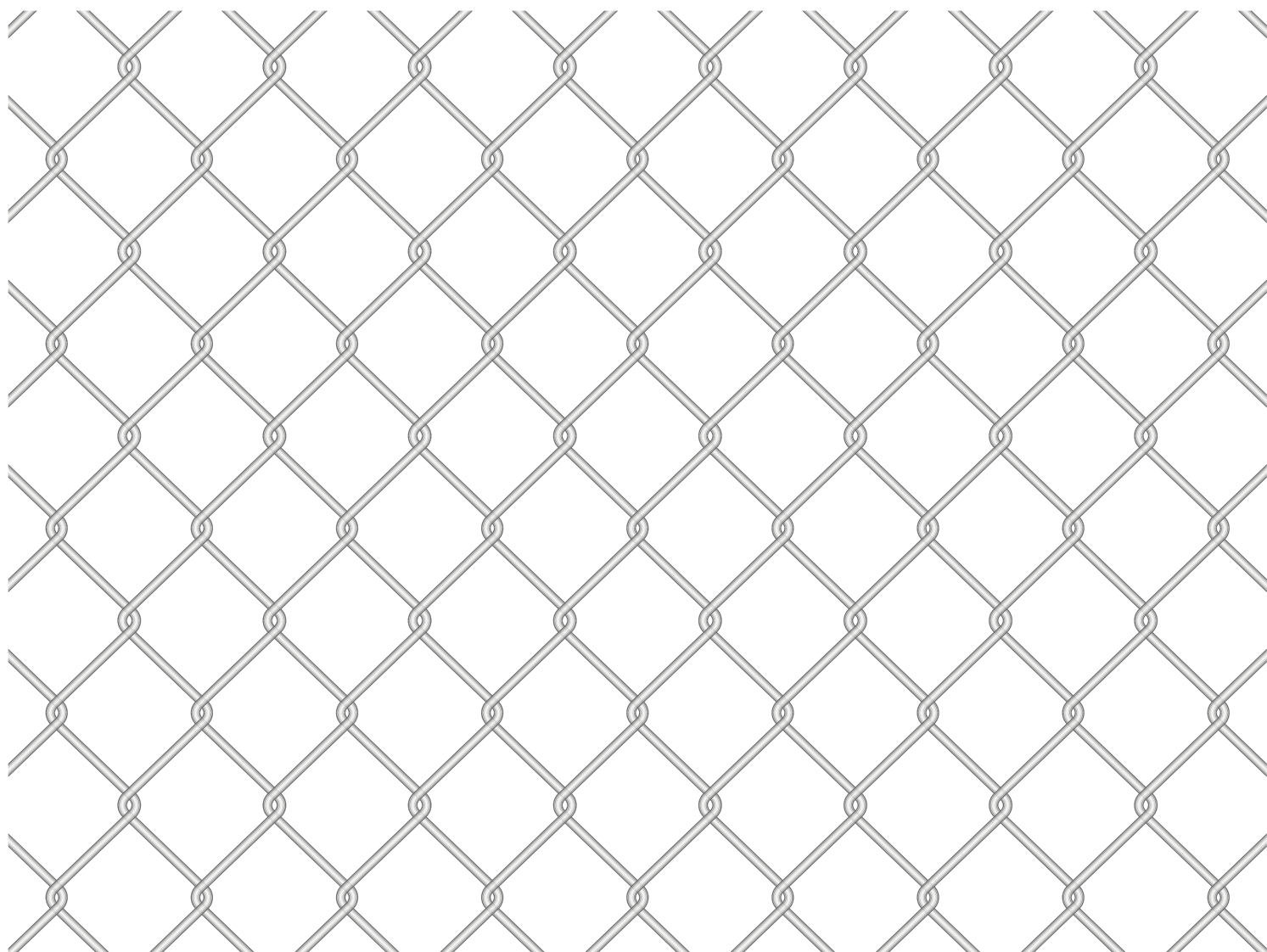
a stejně mi vadí. tyhle opice tady nemají co dělat. a koncept zoologických zahrad taky ne. možná byly opice zachráněny před vyhynutím. vyhynutí jsme ale stejně způsobili my. jak můžeme zvíře zachránit, když je potřebujeme zachránit hlavně před námi? přijeli jsme kolonizovat cizí zem. a na to, co jsme ukradli, se dnes chodíme hrdě dívat. námi zmasakrovaným státům poskytujeme s tak mocným úsměvem na tváři pomoc. pomoc, aby mohli stejně bohatnout jako my. pomoc, aby jejich zvířata, o která se neumí postarat, přežila. pomoc, aby mohli stejně ničit přírodu jako my. pomoc, aby dál pracovali pro naše kožené boty a péřové bundy a mysleli si, že se v té situaci ocitli svou neschopností. pomoc? moc.

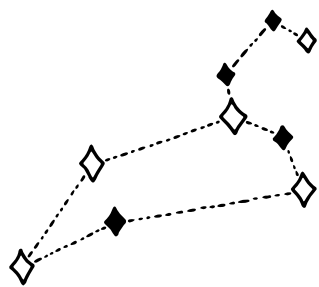
tygr přešel po chodbě a zastavil se. dívá se na mě.

je mi horko v obličeji a vlhnou mi oči.

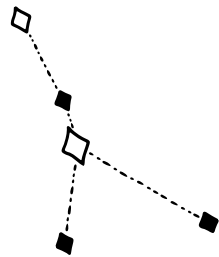
není nelidské pozorovat neurotická zvířata v klecích. není nelidské obléknout si zebří vzor. není nelidské nosit kožené boty a péřovou bundu. není nelidské kolonizovat všechno a všechny, co se nám zlíbí. to všechno je až hrozivě lidské.

a tak jdu po cestách, na kterých vyčerpáním padli ti druzí. jdu v kožených botách a péřové bundě. a nesu si vinu.

ASTROLOGIE

Astrologie jako společensky uznávaná věda selhala již v 17. století. Znamená to, že bychom se na ni neměli spoléhat? Proč je v tom případě stále využívána a mnoho lidí se o její poznatky stále opírá? Je to na místě? Nebo je snad jen zbytečně kritizovaná skeptiky?

Hledání předpovědí ve hvězdách je záležitost stará tisíce let, kterou používaly dávné civilizace napříč celým světem. Tento fakt určitým způsobem přidává astrologii vážnost, na druhou stranou musíme vzít v úvahu, že poznatky oněch dob byly nedostatečné.

Můžeme ovšem ignorovat fakt, že milionům lidí opakovaně vychází astrologická předpověď a dokonale se shodují s výkladem svého znamení? Jak by to bylo možné, kdyby se jednalo o naprostou nepravdu?

Často se v této souvislosti mluví o Forerově efektu. Jedná se o psychologický fenomén, kdy jedinec vztahuje obecné a vágní popisy osobnosti přímo na sebe a je si jistý, že na něj definice dokonale sedí.

Pan Forer poprvé odhalil tento efekt na padesáti studentech. Dal všem test osobnosti a řekl, že na jeho základě bude pro každého připraven unikátní posudek, dokonale vystihující studentovu osobnost. Účastníci pak měli přesnost testu ohodnotit na škále 0 (nepřesné) - 5 (nejpřesnější).

Průměrné hodnocení bylo 4,26 - studenti tedy považovali posudky za téměř dokonalé, odpovídající jejich originalitě a vystihující jejich osobnost.

Ve skutečnosti ale všichni dostali ten stejný posudek, který byl poskládaný z vět z různých horoskopů.

ex vtípkárna pod čarou

Jde takhle muž se ženou po ulici a žena se zahledí do výlohy butiků. Najednou od ní odvrátí zrak a manžel nikde. Volá mu tedy a říká : „Kde jsi?“

On odpoví: „Pamatuješ, jak jsme před pěti lety byli v tom klenotnictví a líbil se ti tam ten diamantový prsten?“

Ženě se vtlačí slzy do očí a dojatě odpovídá: „Ano, pamatuji!“ Ze sluchátka se ozve: „No, tak sedím v hospodě naproti tomu klenotnictví.“

Termín odevzdání:
dnes 23:59

Neopakuje se tedy tato skutečnost i teď, ale v mnohem větším měřítku? I kdyby ne, je velice zarážející, že v současné situaci, kdy zejména mladé generace neustále vystupuje proti škatulkování, se tolik lidí vyžívá v zařazení své osobnosti do definic horoskopů.

Je samozřejmě velmi atraktivní se každodenně řídit pravdivými radami, které nám pomohou v běžném životě. Jsou to rady (teď mluvím o stránce horoskopy.cz) zkušených astrologů, jejichž jména (nebo existenci) je takřka nemožné dohledat.

Vraťme se ale k faktologii.

Astrologie například vychází z faktu, že planety obíhají kolem Země po kruhových drahách. Z tohoto modelu se odvozují veškeré horoskopy. Ve skutečnosti planety obíhají kolem Slunce a jejich dráhy jsou eliptické, takže se jejich vzdálenosti od Země neustále mění.

Souhvězdí, která zobrazují jednotlivá znamení, navíc nejsou seskupení hvězd, ale projekce hvězd vzdálených od sebe.

Je samozřejmě záležitost každého jedince, jak o astrologii smýšlí. Jen žádám čtenáře, aby poctivě dohledával fakta spekulativních tvrzení dřív, než na jejich základě bude dělat důležitá rozhodnutí.

Jak nám ukazuje historie, je to nejrychlejší cesta ke katastrofě.

vtípkárna pod čarou

Matylda Zavadilová

jsou 3 druhy lidí:

když končí online

když končí expedice

když končí online

když končí expedice

...a pak je tu Alex George...

když končí online

když končí expedice

když končí online

když končí expedice

STOJÍ TO ZA TO? MAMMA MIA!

Mamma Mia - muzikál, který byl založen na písních od kapely Abba, měl poprvé premiéru v londýnském Prince Edward Theatre. Poté byl také zfilmován. Pointou příběhu je, že se Sophie snaží zjistit, který z bývalých milenců její matky Donny je její otec. Proto tři z nich pozve na svou svatbu, aniž by někomu cokoliv řekla. Také se tam vytvoří nové, ale i staré přátelství.

Já jsem bohužel neměla tu čest si zajet ani do Londýna, nebo na Broadway. Místo toho jsem se však jela podívat na muzikál do Brna.

Protože Miluji tento film, byla jsem velice zvědavá, zda muzikál naplní má očekávání. Zjistila jsem, že původní autoři zamítli v muzikálu anglické písně, proto byly v českém jazyce. I přesto textaři udělali dobrou práci, protože písničky měly stejnou myšlenku jako v originále, takže do příběhu pěkně zapadly. Některé scény mi tam chyběly (třeba jako omdlení Sophie), ale ostatní scény byly velice dobře zpracované. Nechyběly ani ikonické kostýmy při vystupování. A dokonce na závěr bylo pět písní v originální verzi - stejné jako ve filmu. I přesto, že všichni mí známí, kteří muzikál viděli, byli nadšení, byla jsem lehce skeptická. Ale až na některé drobnosti si opravdu myslím, že si tato inscenace zaslouží diváckou chválu, a sama bych na ní šla znovu. Komu se líbí film, toho muzikál rozhodně nezklame. Takže na závěr bych vám ráda řekla, že i když možná budete muset koupit lístky s větším předstihem, tak se to vyplatí a je to opravdu skvělý zážitek.

Emily

